

[Ole Donner]

les en engangsafgift, der skal være et maksimumsbeløb, og der skal være en tidsperiode af en eller anden længde, for at man overhovedet skal kunne komme ind under disse forslag. Det har jeg nok ikke fået tydeligt nok frem, men det kan vi jo så komme ind på i udvalget.

Men jeg takker i hvert fald hr. Kofod-Svendsen for de positive bemærkninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk tilslutning til EF-asyllkonventionen.

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 13/3 91).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Sagen om underskrift på og ratifikation af EF-asyllkonventionen har justitsministeren og dermed regeringen tacklet på en højst forunderlig vis.

For 9-10 måneder siden forelagde justitsministeren spørgsmålet for Markedsudvalget, men det skete med bemærkninger om, at en ratifikation ville kræve meget omfattende ændringer af vor udlændingelov. Et flertal i Folketinget delte ikke denne opfattelse, og på denne baggrund undlod regeringen at underskrive konventionen ved Dublinmødet i juni 1990.

At flertallet havde ret i sin vurdering, kan vi jo nu se af det foreliggende beslutningsforslag, hvor justitsministeren opregner de ændringer

af udlændingeloven, som direkte udspringer af konventionen, og det er unægtelig langt færre og langt mindre omfattende ændringer end oprindeligt hævdede af ministeren.

I Socialdemokratiet er vi dybt forundrede over, at ministeren har fundet det nødvendigt at fremsætte et beslutningsforslag. I dag, mere end 9 måneder efter at konventionen er færdig, kommer regeringen og beder Folketinget opfordre regeringen til at fremsætte et forslag om ændring af udlændingeloven, så Danmark kan ratificere konventionen. Jeg har forstået på ministeren, at forklaringen er, at når dette beslutningsforslag er vedtaget, så mener han at have det fornødne parlamentariske grundlag for at underskrive konventionen til sommer.

Hvorfor skal vi dog have dette omsvøbsdepartement? Hvorfor i alverden har ministeren ikke brugt alle disse måneder til i stedet at udarbejde et forslag til ændring af udlændingeloven nøjagtig på de områder, hvor det er nødvendigt af hensyn til ratifikationen? Den eneste forklaring, jeg kan finde på denne mærkværdige fremgangsmåde, er, at ministeren først gerne vil have vort ja til konventionen, og så vil han til efteråret fremsætte forslag til ændring af udlændingeloven, som dels vil indeholde de nødvendige ændringer for, at vi kan ratificere konventionen – ændringer, som vi naturligvis ville være forpligtede på, hvis vi havde sagt ja til dette beslutningsforslag – og dels vil indeholde en lang række ændringer af den type, han skitserede sidste sommer, og som han af helt andre årsager vil have ind i loven.

Jeg må derfor sige helt umisforståeligt til justitsministeren, at sådan leger vi ikke. Socialdemokratiet kan se en række fornuftige grunde til at få en EF-asyllkonvention, men forudsætningen for vort ja både til underskrivelsen og senere til ratifikationen er, at ministeren har fremsat et lovforslag med de ændringer, der er nødvendige af hensyn til konventionen.

Dersom et sådant forslag indeholder de nødvendige og kun de nødvendige ændringer, skal vi ikke nødvendigvis forlange det færdigbehandlet, før vi kan give vort tilsagn. Men vi vil ikke af ministeren bringes i en situation, hvor vi først har sagt ja til konventionen og derefter ikke kan stemme for ændringen af udlændingeloven, fordi ministeren har ønsket at hyppe en lang række andre kartofler, som ikke er begrundet i konventionen.